

Exercici 3

[4 punts]

Trieu UNA de les tres opcions següents (A, B o C) i responeu a les qüestions corresponents.

OPCIÓ A

Creeu una escena teatral (d'entre dues-centes cinquanta i tres-centes paraules), que formi part del gènere del suspens, a partir de les pautes següents:

Situació: [1 punt]

- *A està esperant a B per resoldre un greu i urgent conflicte, i assaja la manera com fer-ho.*
- *B, a l'arribar, li comunica una circumstància inesperada que no formava part de les pressuposicions o expectatives d'A.*

Objectius (opcionals, dels quals cal escollir-ne un com a mínim) d'A: [1 punt]

- *A ha de trencar amb B sense fer-li mal.*
- *A necessita que B renunciï a X, el seu bé més estimat.*
- *A ha de retenir a B, que vol abandonar-lo/la.*
- *A ha de confessar a B una qüestió vergonyosa per a A.*

Acció i resolució: [1 punt]

- *A interpel·la a B, absent, a través de diverses estratègies comunicatives.*
- *Al diàleg següent a l'arribada de B, el conflicte no és mencionat d'una manera explícita.*
- *La circumstància inesperada –que B no comunica a A immediatament– és susceptible de transformar radicalment fins i tot la situació i el conflicte.*

Espai i temporalitat: [1 punt]

- *El lloc on es produirà la trobada no resulta favorable per a l'objectiu d'A.*
- *El conflicte s'ha de resoldre durant el mateix dia, i l'arribada de B és imminent.*

OPCIÓ B

Analitzeu les acotacions escèniques inicials de l'obra *Rebel·la't. Va dir ella. Torna't a rebel·lar*, d'Alice Birch (Traducció de Sadurní Vergés) tenint en compte les preguntes que s'indiquen a continuació de l'escena.

Tingueu present que el públic hauria de poder veure el que passa a l'extraescena tant com sigui possible. "Els actors" són un grup més de personatges. El calçat –sobretot el de taló alt– s'ha d'anar posant i traient, igual que el pintallavis. Si a l'extraescena hi ha vòmits, plors i crits, el públic com a mínim els ha de poder entreveure.

No hi ha d'haver escenografia. L'obra s'ha de poder representar sense *attrezzo*. Seria ideal que l'obra es representés amb sis actors/actrius.

Com a mínim hi ha d'haver un personatge femení a cada escena, que segurament l'hauria de representar una actriu.

Si una dona s'ha de despullar una mica en algun moment, llavors els homes també s'han de despullar per compensar-ho.

Un guió d'inici (—) indica un canvi de personatge.

Una barra inclinada (/) indica que la rèplica s'encavalca amb la següent.

Les paraules entre claudàtors ([]) no s'han de dir.

L'absència de punt al final d'una rèplica indica una mena d'interrupció. Les rèpliques s'han de dir amb rapidesa.

Un punt sol després d'una rèplica suggereix una pausa. Que la pausa sigui molt breu o de deu minuts dependrà del que sembli correcte en cada moment.

Els espais del diàleg, l'ús de majúscules i minúscules i la puntuació hi són per ajudar l'actor amb el ritme i el pes de les paraules.

Si s'ensenyen els títols de les escenes, a l'acte II d'alguna manera s'haurien d'anar acumulant l'un damunt de l'altre.

I el més important de tot: aquesta obra no ha de ser ben educada.

- a) Esmenteu una característica del teatre contemporani que s'observi a l'escena.
[1 punt]
- b) Digueu quina és la situació que planteja l'escena i a quin gènere pertany l'obra, i mencio- neu una característica del personatges, en cas que n'hi apareguin. [2 punts]
- c) Comenteu algun altre recurs expressiu de l'obra (l'ús de l'espai escènic, la construcció dramàtica del text, etc.) que observeu a l'escena.
[1 punt]

OPCIÓ C

Analitzeu, utilitzant entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules, com la crítica teatral següent expressa l'experiència dels espectadors i en quins elements es basa per a expressar-la. Per a dur a terme l'anàlisi, tingueu en compte les pautes següents, a més d'altres elements que considereu pertinents:

- a) Digueu si la crítica fa referència a aspectes temàtics, polítics o ideològics de l'obra o a altres aspectes.
[1 punt]
- b) Expliqueu si té en compte la realització escènica de l'obra i de quina manera.
[2 punts]
- c) Relacioneu algun dels elements que subratlla la crítica amb la vostra pròpia experiència com a espectador o espectadora d'una obra que hàgiu vist.
[1 punt]

La Rambla de la Boladeras 'La Rambla de les Floristes' és un text que encara ens explica a nosaltres, pobres catalans, de meravella

Tothom hi era, tothom. Entre ells, una bona mostra de la professió teatral catalana, el Molt Honorable President Quim Torra i la nostra consellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga. Nit d'estrena al TNC, és clar. El llistó estava molt alt. Si la temporada passada, el director Jordi Prat i Coll va convertir *Els Jocs Florals de Canprosa* en una festa a la catalanitat, enguany tocava *La Rambla de les Floristes*, de Josep Maria de Sagarra. L'ombra de Rosa Maria Sardà és allargada, ja ho sabem. A casa d'un servidor, la meva àvia, la meva tieta i la meva mare citaven sovint fragments de l'obra ("A la meva edat????"). La versió televisiva que en va fer TV3 el 1986 va marcar tota una generació, i el mateix Prat i Coll explica al programa de mà que mirava i remirava la cinta de VHS que tenien a casa. En acabar la funció, els aplaudiments a la Boladeras i a tota la companyia van demostrar que *La Rambla de les Floristes* és un text que encara ens explica a nosaltres, pobres catalans, de meravella. I que la Boladeras és una actriu immensa (cosa que alguns ja sabíem).

Un inici amb un cop d'efecte senzill i efectiu fa emmudir la platea i ens situa, sense paraules, a la Rambla de l'ara i l'aquí. La cançó *Les floristes de la Rambla*, de Miquel Porter Moix, obre la funció amb la veu de Clara Altarriba i el piano de David Anguera. La proposta de Prat i Coll és neta, depurada, sense elements que ens distreguin del que és realment important: el vers. L'espai escènic de Laura Clos "Closca" redueix la Rambla a l'essencial (quatre plàtans i tres paradetes) i està pensat per la posterior gira que farà l'espectacle. El vestuari de Montse Amenós posa el cos al passat i els peus al present. Tan bon punt comença a parlar, la Boladeras deixa clar que aquí no ha vingut a lluir-se: en cap moment hi ha el més mínim rastre d'un "Aquí em teniu, fent de protagonista a la Sala Gran". L'actriu terrassenca diu el vers de meravella, de forma orgànica i amb el punt d'ironia tan propi de Sagarra i d'ella mateixa. "Escriu teatre en vers perquè aquesta forma artificial s'adapta a la idea del teatre tal com jo el sento, de cosa merament artificial. El teatre és per a mi el producte més antinatural que existeix", escrivia Sagarra el 1932. Postdramàtic *avant la lettre*. El pare de Joan de Sagarra va escriure drames, tragèdies, comèdies, sainets i va intervenir en algunes de les revistes musicals més exitoses del Paral·lel. Un autor popular, comercial i estimat pels espectadors durant dècades. El vers de *La Rambla de les Floristes* té un punt d'entremaliat, sempre entre el lirisme i l'acudit, i quan sembla que es posarà carrincló ens engalta una sortida brillant. "- I la Consol? / - Sempre tan bones amigues. / - Records a Mossèn Artigues. / - I fins demà, si Déu vol".

La relectura de *La Rambla de les Floristes* al segle XXI ens demostra que Sagarra va escriure, segurament sense saber-ho, un text profundament feminista, on les dones fan xarxa i es protegeixen les unes a les altres, moltes dècades abans d'estar familiaritzades amb un terme com "sororitat". L'Antònia (i totes les seves col·legues del ram) cada dia veuen passar una corrua d'homes davant seu, i la col·lecció de calaveres, fantasmes i sòmnes és força considerable. Des del polític Julivert ("Sense querida, no es pot ser bon regidor") retratat a la perfecció per un comiquíssim Albert Mora, fins al vell verd Sr. Puiggròs (Albert Pérez), l'usurer Sr. Banús (Jacob Torres) o el fill de papà Lluís (Albert Ausellé), que ens engalipa la pobra Leonor. Menció especial mereix Don Ramon, l'únic home sensat de tota la funció, que Xavier Ripoll dibuixa amb elegància i sobrietat. I és que per algun motiu aquest text es titula *La Rambla de les Floristes*, i no pas de les flors. Elles, i l'Antònia, són les protagonistes. L'esperança recau en la parella de joves enamorats, una Clara Altarriba i un David Anguera que viuen al seu amor de forma apassionada, aliens al sistema socioeconòmic que constreny els seus coetanis. Ignoren, pardalets, que "l'amor és més fred que el capital", com diu René Pollesch.

No hi ha paper petit en aquest muntatge de Jordi Prat i Coll, i els intèrprets que tenen les intervencions més breus les defensen com la mateixa protagonista: Antònia Jaume, multiplicada en tres rols, Carol Muakuku en dos, o Berta Giraut, que tant fa d'home com de dona (i que bé que fa mitja). El transvestisme dels actors (i de les ànimes de la Rambla) funciona com a declaració de principis del director i ajuda a recalcar, encara més, l'artificialitat del vers que defensava Sagarra. Davo Marín i Carme Milán, ballarins i transformistes que hem pogut veure a Cabaret 13 (tots dos) i a Laberint striptease de Roberto G. Alonso (el primer), queden una mica desaprovats, pel meu gust. Potser servidor de vostès tenia les expectatives molt altes (després de Canprosa), però trobo que el director no acaba de donar prou ales al moviment coreogràfic de Montse Colomé, i que hom es queda amb ganes de més. La desfilada dels fantasmes de la Rambla, pinzellades històriques i socials de l'època en què Sagarra ambienta el text –La Revolució de 1868– són també una referència metateatral a les desfilades de Canprosa. Com els fantasmes de La Cubana que sortien a passejar a Gente bien.

L'Antònia és l'epicentre del text i del muntatge, però no podem obviar la Leonor. Marina Gatell fa una de les millors creacions que li hem vist en tota la seva carrera, una Leonor que es deixa regalar les orelles pel Lluís, que no fa cas de les advertències de la seva mamma Antònia (com ha de fer tota filla adolescent) i que, quan torna a la Rambla al tercer acte, ens ofereix un dels moments més emotius de l'espectacle ("Vergonya per vergonya, més m'estimo que em toqui el sol"). I anem ara a l'Antònia, que ja toca. Quan la Boladeras parla, la tos a platea desapareix. I això val més que qualsevol ensabonada de crític massatgista. La terrassenca inicia la funció amb pas segur, sense trucs ni buscant el lluïment, però de mica en mica es va posant el públic a la butxaca i, sense que ens n'hàgim adonat, ja ens té del tot guanyats. Dos moments àlgids, la nit d'estrena: l'aplaudiment al mutis de Don Ramon després de l'escena del segon acte. Molt a favor. Comportaments *vintage* del públic que cal recuperar. I el monòleg final de l'Antònia, que tanca l'espectacle. La Boladeras, menuda com és, giravoltant en la immensitat de l'escenari de la Sala Gran, n'omple cada centímetre. Poques pupil·les seques a platea. Gràcies, també, a l'emotiva música de Dani Espasa.

El muntatge de Prat i Coll és un cant d'amor a la Rambla, "la sala de ball de Barcelona", segons l'Antònia, on "per entrar a dins del ball, no es paga res". "La calle donde viven juntas a la vez las cuatro estaciones del año, la única calle de la tierra que yo desearía no se acabara nunca", com deia Federico García Lorca. I també és un homenatge a una Barcelona desapareguda. Quan els casaments se celebraven amb un berenar a Can Culleretes. Una Rambla sense turistes. Una Rambla on s'anava a passejar. Totes les floristes que queden a la Rambla haurien de veure aquest espectacle (invitades pel TNC, evidentment). I també l'hauria de veure l'arquitecta i activista Itziar González. I l'alcaldesa de Barcelona, que el dia de l'estrena devia tenir l'agenda plena. Sortosament, *La Rambla de les Floristes* farà una gira per vint poblacions de Catalunya, de Tortosa a Figueres, passant per Lleida, Tarragona, Olot i Sabadell. Un TNC té sentit quan fa espectacles com aquest, i una gira catalana (amb sortida a Manacor inclosa) mai havia estat tan justificada. Si molta gent encara recorda frases d'aquesta obra, per alguna cosa serà.